

Arrest

nr. 153 578 van 29 september 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve
Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 28 september 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de Nederlandse ambtenaar "Senior Officer Consular Section" te Kigali, Rwanda namens de Minister van Buitenlandse Zaken van Nederland tot weigering van de afgifte van een visum van 15 september 2015 .

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat GAKWAYA loco advocaat Bonaventure MBARUSHIMANA en van advocaat A.DE MEU loco advocaat C.DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient een aanvraag tot het verkrijgen van een visum kort verblijf (Schengenvisum) in bij de Nederlandse ambassade te Kigali, Rwanda.

Op 15 september 2015 neemt de gemachtigde van de Nederlandse minister van Buitenlandse Zaken een beslissing tot weigering van een visum. Verzoeker wordt hiervan in kennis gesteld op 18 september 2015. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) werpt ambtshalve een exceptie van onontvankelijkheid aangezien de Raad zich in deze vordering onbevoegd dient te verklaren.

Uit de bestreden beslissing blijkt zeer duidelijk dat de visumaanvraag werd ingediend bij de Nederlandse ambassade, dat deze werd genomen namens de Nederlandse minister van Buitenlandse Zaken en bovendien meldt de bestreden beslissing uitdrukkelijk dat een eventueel bezwaar in Nederland moet worden ingediend.

Artikel 39/1, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt: *“De Raad is een administratief rechtscollege en is als enige bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”*

Dat de bestreden beslissing door de Nederlandse overheid werd genomen op grond van de Visumcode, wordt door de raadsman ter terechtzitting niet betwist.

Lezing van de bestreden beslissing maakt duidelijk dat de bestreden beslissing niet werd genomen op grond van de Belgische wetten vermeld in artikel 39/1, § 1, tweede lid.

Derhalve is de Raad niet bevoegd om kennis te nemen van de bestreden beslissing die werd genomen door een andere overheid, met name de Nederlandse overheid.

De raadsman houdt voor dat België aan Nederland heeft gevraagd om de visumaanvraag te behandelen. Hij meent dat de Nederlandse ambassade in Rwanda bevoegd is om kennis te nemen van alle visumaanvragen. De raadsman toont echter op geen enkele wijze aan dat de Nederlandse overheid in deze de Belgische overheid zou vertegenwoordigd hebben. Ter terechtzitting bevestigt de verwerende partij dat zowel België als Nederland een ambassade hebben in Rwanda en dat er geen bilateraal akkoord bestaat op basis waarvan Nederland België in deze zou vertegenwoordigd hebben. Zulke vertegenwoordiging blijkt evenmin uit de beslissing en de akte van kennisgeving.

Daarenboven, zelfs in geval van een vertegenwoordiging, moet verwezen naar artikel 32, lid 3 van de Visumcode dat duidelijk bepaalt: *“Aanvragers aan wie een visum is geweigerd, kunnen in beroep gaan. Het beroep wordt ingesteld tegen de lidstaat die de definitieve beslissing over de aanvraag heeft genomen. De nationale wetgeving van die lidstaat is op het beroep van toepassing. De lidstaten verstrekken de aanvragers informatie over de procedure in geval van een beroep, zoals gespecificeerd in bijlage VI.”*

De vordering tot schorsing is derhalve onontvankelijk.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

Wvd. voorzitter,

dhr. H. VAN GOETHEM,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN GOETHEM

M. MAES